

av grunnene til at vi blir rådet til å gifte oss tidlig i livet er for å unngå å utvikle dårlige karaktertrekk som er vanskelige å forandre.

Jeg synes synd på enhver mann som ennå ikke har valgt å søke en evig ledsager, og jeg føler virkelig med de søstre som ikke har fått mulighet til å gifte seg. Noen av dere føler dere kanskje ensomme og lite verdsatt, og kan ikke se for dere at dere noensinne vil bli velsignet med ekteskap og barn, eller deres egen familie. Alt er mulig for Herren, og han holder de løfter han inspirerer sine profeter til å uttale. Evigheten er en lang tid. Tro på disse løftene, og lev verdig til dem slik at Herren i sin egen tid kan oppfylle dem i deres liv. Dere vil med sikkerhet motta enhver lovet velsignelse som dere er verdige til.

Dere må ha meg unnskyldt for at jeg snakker om min kjære hustru Jeanene, men vi er en evig familie. Hun var alltid så sprudlende glad, og mye av det kom av at hun tjente andre. Selv da hun var veldig syk, ba hun i morgenbønnen sin om at vår himmelske Fader måtte lede henne til noen hun kunne hjelpe. Denne oppriktige bønnen ble besvart gang på gang. Manges byrder ble lettet, og de fikk et lysere syn på livet. Hun ble kontinuerlig velsignet fordi hun var et redskap i Herrens hender.

Jeg vet hva det vil si å elske en av vår himmelske Faders døtre som med ynde og hengivenhet har utvist en rettfærdig kvinnes fulle feminine prakt. Jeg er helt sikker på at når vi møtes igjen på den andre siden av sløret, vil vi oppdage at vi har blitt enda mer glad i hverandre. Vi vil sette enda større pris på hverandre etter å ha vært adskilt av sløret denne tiden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

“Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg”

Selve opplevelsen det er å bli irettesatt, kan lutre oss og forberede oss på større åndelige privilegier.

Vår himmelske Fader er en Gud med høye forventninger. Hans forventninger til oss ble uttrykt av hans Sønn Jesus Kristus med følgende ord: “Måtte dere være fullkomne som jeg er, eller likesom deres Fader i himmelen er fullkommen” (3 Nephi 12:48). Han ønsker å gjøre oss hellige så vi kan “tåle en celestial herlighet” (L&p 88:22) og “være i hans nærhet” (Moses 6:57). Han vet hva som skal til, og for å muliggjøre vår forvandling gir han oss sine bud og sine pakter, Den hellige ånds gave, og viktigst av alt sin elskede Sønns forsoning og oppstandelse.

I alt dette er Guds hensikt at vi, hans barn, skal få oppleve den største glede, nemlig å være hos ham for evig og bli slik han er. For noen år siden forklarte eldste Dallin H. Oaks: “Den endelige dom er ikke bare en evaluering av alle gode og onde handlinger – hva vi har *gjort*. Den er en erkjennelse av den endelige følge av våre handlinger og tanker – hva vi har *blitt*. Det er ikke nok for noen bare å utføre de ytre handlinger. Budene, ordan-sene og paktene i evangeliet er ikke en liste over innskudd som kreves

på en konto i himmelen. Jesu Kristi evangelium er en plan som viser oss hvordan vi kan bli det vår himmelske Fader ønsker at vi skal bli.”¹

Dessverre erkjenner ikke mye av dagens kristne verden at Gud stiller reelle krav til dem som tror på ham, men ser snarere på ham som en hovmester “som dekker deres behov når han blir påkalt” eller en terapeut hvis rolle det er å hjelpe folk å “føle seg vel”.² Det er en religion som “ikke gjør noe krav på å forandre liv”.³ “Til sammenligning,” sier én forfatter, “krever den Gud som skildres i både hebraiske og kristne skrifter, ikke bare vårt engasjement, men vårt liv. Bibelen Gud er opptatt av liv og død, ikke taktfullhet, og krever offerkjærlighet, ikke godartet likegyldighet.”⁴

Jeg vil tale om en bestemt holdning og praksis vi må tilegne oss hvis vi skal innfri vår himmelske Faders høye forventninger. Det er at vi villig aksepterer og til og med søker irettesettelse. Irettesettelse er nødvendig om vi skal utvikle oss “til manns modenhet, [eller] til aldersmålet for Kristi fylde” (Efeserne 4:13). Paulus sa følgende om guddommelig irettesettelse: “For den Herren elsker, den tukter han”

(Hebreerne 12:6). Selv om den ofte er vanskelig å utholde, skulle vi virkelig glede oss over at Gud synes vi er bryet verdt å irettesette.

Guddommelig irettesettelse har minst tre hensikter: (1) Å overtale oss til å omvende oss, (2) å lutre og helliggjøre oss og (3) og korrigere vår kurs i livet til det Gud vet er en bedre vei.

Overvei først omvendelse, den nødvendige forutsetning for tilgivelse og renselse. Herren erklærte: “Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg” (Johannes’ åpenbaring 3:19). Han sa også: “Og mitt folk må nødvendigvis refses inntil de lærer lydighet selv om det må skje ved det de lider” (L&p 105:6; se også L&p 1:27). I en åpenbaring i de siste dager befalte Herren fire høytstående ledere i Kirken å omvende seg (slik han kunne ha befalt mange av oss) fordi de ikke godt nok underviste sine barn “ifølge budene” og fordi de ikke var “mer flittige og samvittighetsfulle hjemme” (se L&p 93:41–50). Jareds bror i Mormons bok omvendte seg da Herren sto i en sky og talte til ham “i tre timer ... og refset ham fordi han ikke husket å påkalle Herrens navn” (Ether 2:14). Fordi han reagerte så villig på denne strenge irettesettelsen, fikk Jareds bror senere det privilegium å se og bli undervist av den førjordiske Forløser (se Ether 3:6–20). Frukten av Guds irettesettelse er omvendelse som fører til rettferdighet (se Hebreerne 12:11).

I tillegg til å stimulere til omvendelse kan selve opplevelsen det er å bli irettesatt, lutre oss og forberede oss på større åndelige privilegier. Herren sa: “Mitt folk må prøves i alle ting så de kan være beredt til å motta den herlighet jeg har for dem – ja, Sions herlighet – og den som ikke vil tåle refselse, er ikke mitt rike verd” (L&p 136:31). Et annet sted sa han: “For alle de som

ikke vil tåle refselse, men forneker meg, kan ikke bli helliggjort” (L&p 101:5; se også Hebreerne 12:10). Som eldste Paul V. Johnson sa i formiddag, skulle vi passe oss så vi ikke avskyr nettopp det som hjelper oss å ikle oss guddommelige egenskaper.

De som fulgte Alma, opprettet et Sion-samfunn i Helam, men så ble de ført i trelldom. De fortjente ikke sin lidelse – tvert imot – men opptegnelser lyder:

“Likevel finner Herren det tjenlig å refse sitt folk, ja, han prøver deres tålmodighet og deres tro.

Ikke desto mindre, enhver som setter sin lit til ham, skal bli løftet opp på den siste dag, ja, og slik var det med dette folk” (Mosiah 23:21–22).

Herren styrket dem og lettet deres byrder i den grad at de knapt nok kunne kjenne dem på sin rygg, og med tiden befridde han dem (se Mosiah 24:8–22). Deres tro ble umåtelig styrket av deres erfaring, og etter den tid hadde de et spesielt bånd til Herren.

Gud bruker en annen form for tukte eller irettesettelse til å lede oss til en fremtid vi ikke nå kan se for oss, men som han vet er en bedre vei for oss. President Hugh B. Brown, tidligere medlem av De tolv og rådgiver i Det første presidentskap, fortalte om en personlig erfaring. Han fortalte at han kjøpte en forfallen gård i Canada for mange år siden. Mens han holdt på med å rydde og reparere eiendommen sin, kom han over en ripsbusk som hadde vokst seg over to meter høy,

men ikke bar et eneste bærr, så han skar den drastisk ned til det bare var noen korte stumper igjen. Da fikk han øye på en dråpe omtrent som en tåre øverst på disse små stumpene, som om busken gråt, og han syntes han hørte den si:

“Hvordan kunne du gjøre dette mot meg? Jeg hadde vokst så fint. ... Og nå har du klippet meg ned. Alle planter i hagen vil se ned på meg. ... Hvordan kunne du gjøre dette mot meg? Jeg trodde det var du som var gartner her.”

President Brown svarte: “Hør her, lille ripsbusk, jeg er gartneren her, og jeg vet hva jeg ønsker du skal bli. Det var ikke min hensikt at du skulle bli et frukttre eller et skyggefullt tre. Jeg vil du skal være en ripsbusk, og en vakker dag, lille ripsbusk, når du bugner av bærr, da kommer du til å si: ‘Takk skal du ha, herr gartner, fordi du var så glad i meg at du klippet meg ned.’”

Mange år senere var president Brown feltoffiser i den kanadiske hæren i England. Da en overordnet offiser falt i strid, sto president Brown for tur til å bli forfremmet til general, og han ble innkalt til London. Men selv om han var godt kvalifisert til forfremmelsen, ble den nektet ham fordi han var en siste-dagers-hellig. Den ledende generalen sa noe sånt som: “Du fortjener utnevningen, men jeg kan ikke gi deg den.” Det president Brown gjennom 10 år hadde håpet på, bedt om og forberedt seg til, glapp ut av hendene hans i det øyeblikket på grunn av regelrett diskriminering. President Brown fortalte videre:

“Jeg kom meg på toget og tok fatt på hjemreisen ... nedbrutt og bitter. ... Da jeg kom tilbake til teltet mitt, ... slengte jeg luen på feltsengen. Jeg rystet knyttneven mot himmelen. Jeg sa: 'Hvordan kunne du gjøre dette mot meg, Gud? Jeg har gjort alt jeg kunne for å holde mål. Det er ikke den ting jeg kunne gjøre – som jeg skulle ha gjort – som jeg ikke har gjort. Hvordan kunne du gjøre dette mot meg?' Jeg var fryktelig bitter.

Da hørte jeg en røst, og jeg kjente igjen tonefallet. Det var min egen røst, og den sa: 'Det er jeg som er gartneren her. Jeg vet hva jeg ønsker at du skal gjøre.' Bitterheten forsvant, og jeg falt på kne ved siden av feltsengen for å be om tilgivelse for min utakknemlighet ...

... Og nå, nesten 50 år senere, ser jeg opp mot [Gud] og sier: 'Takk, herr Gartner, for at du beskar meg og elsket meg høyt nok til å gjøre meg vondt.'”⁵

Gud visste hva Hugh B. Brown skulle bli og hva som skulle til for at det skulle skje, og han korrigerer hans kurs for å forberede ham for det hellige apostelembede.

Hvis vi oppriktig ønsker og strever etter å leve opp til vår himmelske Faders høye forventninger, vil han sørge for at vi får all den hjelp vi trenger, enten i form av trøst, styrke eller irettesettelse. Hvis vi er åpne for den, vil nødvendig irettesettelse komme i mange former og fra mange hold. Den kan komme mens vi ber, idet Gud taler til vårt sinn og hjerte gjennom Den hellige ånd (se L&p 8:2). Den kan komme i form av bønner hvor svaret er nei eller et annet enn vi hadde forventet. Irettesettelse kan komme når vi studerer Skriftene og blir påminnet om svakheter, ulydighet eller ganske enkelt ting vi har forsømt.

Irettesettelse kan komme gjennom andre, spesielt dem Gud inspirerer til å fremme vår lykke. Apostler, profeter, patriarker, biskoper og andre har blitt plassert i Kirken i dag, akkurat som i oldtiden, “for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjering, til oppbyggelse av Kristi legeme” (Efe-serne 4:12). Kanskje noe av det som har blitt sagt på denne konferansen, har kommet til dere som et kall til omvendelse eller forandring, som kan

løfte dere opp hvis dere gir akt på det. Vi kan hjelpe hverandre som medlemmer av Kirken. Dette er en av hovedgrunnene til at Frelseren opprettet en kirke. Selv når vi møter ondsinnet kritikk fra personer som føler lite respekt eller kjærlighet for oss, kan vi ha nytte av å vise nok saktmodighet til å veie det og sikte ut alt som kan hjelpe oss.

Irettesettelse, forhåpentligvis mild, kan komme fra vår ektefelle. Eldste Richard G. Scott, som nettopp talte til

oss, husker en tid tidlig i sitt ekteskap da hans hustru, Jeanene, rådet ham til å se folk i øynene når han snakket til dem. “Du ser i gulvet, i taket, ut av vinduet, alle andre steder enn i øynene deres,” sa hun. Han tok denne milde irettesettelsen til seg, og han ble mye mer effektiv når han skulle gi råd og arbeide med folk. Som en som virket som heltidsmissionær under daværende president Scotts ledelse, kan jeg vitne om at han ser deg rett inn i øynene når han snakker til deg. Jeg kan også tilføye at når man trenger irettesettelse, kan dette blikket være svært gjennomtrengende.

Foreldre kan og må irettesette, til og med tukte, for at deres barn ikke skal bli ført vill av den nådeløse motstanderen og hans tilhengere. President Boyd K. Packer har sagt at når en som er i posisjon til å irettesette en annen, unnlater å gjøre det, tenker han på seg selv. Husk å irettesette i tide, bestemt og tydelig, “når Den Hellige Ånd tilskynder, og vis deretter større kjærlighet mot den som du har irettesatt, for at han ikke

skal betrakte deg som sin fiende” (L&p 121:43).

Husk at hvis vi motsetter oss irettesettelse, kan andre slutte å gi den selv om de er glad i oss. Hvis vi gjentatte ganger unnlater å gjøre noe med en kjærlig Guds irettesettelse, vil han også avstå. Han har sagt: “Min Ånd [vil] ikke alltid ... streve med menneskene” (Ether 2:15). Til slutt skulle mye av vår irettesettelse komme innenfra – vi skulle bli selvkorrigerende. En av grunnene til at vår kjære avdøde kollega, eldste Joseph B. Wirthlin, ble den rene og ydmyke disippel han var, var at han analyserte sine prestasjoner i forbindelse med enhver oppgave. På grunn av sitt ønske om å behage Gud bestemte han seg for å finne ut hva han kunne ha gjort bedre, og så brukte han flittig alt han lærte.

Vi kan alle innfri Guds høye forventninger, uansett hvor store eller små våre evner og talenter måtte være. Moroni erklærer: “Hvis dere nekter dere all ugudelighet og elsker Gud av hele deres makt, sinn og styrke, da er [Guds] nåde tilstrekkelig for dere, så dere ved hans nåde kan bli fullkomne

i Kristus” (Moroni 10:32). Det er flittig, hengiven innsats fra vår side som frembringer denne styrkende nåde, en innsats som utvilsomt innebærer at vi underkaster oss Guds irettesettelse og omvender oss oppriktig og uten forbehold. La oss be om hans kjærlige irettesettelse.

Måtte Gud hjelpe dere i deres streben etter å innfri hans høye forventninger, og gi dere rikelig av den lykke og fred som naturlig følger. Jeg vet at dere og jeg kan bli ett med Gud og Kristus. Jeg vitner om vår himmelske Fader og hans elskede Sønn, og den fantastiske mulighet vi har på grunn av dem. Det gjør jeg ydmykt og frimodig, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks: “Utfordringen å bli”, *Liahona*, jan. 2001, 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; se også Christian Smith og Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–71.
4. Dean: *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown: “Ripsbusken”, *Liahona*, mars 2002, 22, 24.